

dende Vandløbslovgivning med Hensyn til Vedligeholdelsen, og dedicerende, at det ikke er Navnet: større eller mindre Vandløb, hvorpaa Bagten maa lægges, men paa: de kontrollerede og ikkekontrollerede Vandløb, hvorigjennem naas, at, da ifølge Anordning af 29de Juli 1846 kun de større Vandløb kontrolleredes, saa maa de mindre Vandløb, naar de nu ogsaa kontrolleres, være de samme Vedligeholdelsesregler undergivne som de større Vandløb. Hvorvel denne Argumentation sikkerlig vil findes noget tvungen og Fortolkningen lidt tvivlsom, kunde man dog uden mindste Præjudice for Ændringsforslaget gaa ind paa den; thi den rammer aldeles ikke det foreliggende Tilfælde, idet det træffer sig saa heldigt, at vi have en Lov af 17de Januar 1859, efter hvilken „mindre Vandløb“ og „kontrollerede Vandløb“ ere Synonymer, og ligesaa lidt som denne Lov selv, ligesaa lidt har i de forløbne 20 Aar nogen den fortolkende Autoritet forment, at Vedligeholdelsespligten overfor de mindre Vandløb var den samme som overfor Hovedvandløbene. Naar der desuden under Bevisførelsen flere Steder tales om „større Arbejder“, „Afvandingsforetagender“ osv. med Henvisning til, at § 43 Post 6 i Anordning af 29de Juli 1846 godtgjænder det Princip, at de skulle bære Byrden, som have Nytte af slige Foretagender, da rammes Ændringsforslaget ligesaa lidt heraf; thi slige „større Arbejder“ og „Afvandingsforetagender“ falde aldeles ikke ind under den i § 13 omhandlede „Vedligeholdelsespligt“, men derimod ind under de i § 11, 1ste Stykke omhandlede „Reguleringsarbejder“, hvilke hele Udvalget er enigt om skulle bæres af de Lodseiere, som skjønnes at have Nytte og Interesse af deres Udførelse, og denne Ordning berøres ikke i fjerneste Maade af Ændringsforslaget Nr. 26.

Quod nu den første Indvending angaar, den, at Lovforslagets nye Regel om Vedligeholdelsesbyrden af de mindre Vandløb skulde være mere stemmende med Retfærdighed og Billighed end den hidtilværende, maa det indrømmes, at det ved første Blik vel kunde synes, som om det kunde være retfærdigt og billigt, at den Byrde, der nu alene hviler paa Bredeierne, fordeltes paa Alle, der have Nytte og Interesse af Vandløbets gode Tilstand, men en nærmere og dyberegaaende Betragtning af Indholdet vil formentlig lade denne tiltalende Deling fremtræde i et andet Lys. Allersøst maa det dog erindres, at Bredeierne have overtaget deres Eiendomme med den nævnte Byrde, og derfor ingen Urret lide; dernæst maa det ikke overses, at Bredeierne have fuld Ekwi-valent for Byrden i den Retlighed, som de have til og over Bandet i det Vandløb, som støder til

deres Forber, og det turde være en mere end tvivlsom Tjeneste, man gjorde dem, hvis man samtidig med, at man lod Andre dele Byrden med dem, delte deres Retligheder med Andre (saaledes som forøvrigt sker i § 68). I det Forslagsstillerne saaledes ikke skjønne rettere end, at det er temmelig ilde bevendt med den Retfærdighed, man i dette Tilfælde vil vise Bredeierne, forekommer det dem tillige, at man maa være yderst varsom med „Delinger“ af Byrder og Retligheder overhovedet, og særlig varsom, hvor der ved hele Rækker af Kjøb og Salg af Eiendomme har været taget mer eller mindre bevidste Hensyn til Byrdens og Retlighedens Tilstedeværelse, og til hvilke Konsekvenser vilde det ikke føre, naar man i Kraft af det her fremførte Princip vilde dele Alt efter theoretisk Retfærdighed og Billighed? Vilde det ikke, som her overfor Bredeierne, ofte blive praktisk Ubillighed?

Efter denne Indbegaaelse af de i Flertalsbetænkningen reiste Indvendinger, skal man endnu kortelig antyde de rent praktiske Grunde, der tale for Ændringsforslagets Vedtagelse. Saaledes som Forholdet er nu, og det er jo det, Ændringsforslaget vil bibeholde, er Vedligeholdelsesbyrdens Fordeling let og som givet af sig selv, hvorimod Fordelingen, naar man gaar udenfor Bredeierne, vil frembyde de største Vanskeligheder, fremkalde megen Misnøje og stærke Klager over Forurettelse; thi det ligger i Sagens Natur, at det ofte vil være ligefrem umuligt at træffe Grændsen for, hvor Nyttens og Interesses af et Vandløb hører op. Var det saa endda nok med en Fordeling een Gang for alle, overvandt man jo vel de store Ulemper, men — ligesom ved alle Delinger — vil en ny Fordeling stadig blive nødvendig, f. Ex. ved Udparcelleringer, ved nye Regulativeres Affattelse, ja formodentlig endog ofte efter en Enkeltis Forlangende i Denhold til § 25. Betænker man nu, at disse Fordelinger kun kunne foretages af Landvæsenkommissionen, at den Klasse Vandløb, hvorom her er Tale, er overordentlig talrig, at der ved dem alle (om kortere eller længere Tid) maa foretages Fordelinger, og ved mange flere Gange, saa vil Tanken næsten svimle ved den Masse af Landvæsenkommissionsforretninger, som den nye Vedligeholdelsesregel i § 13 stiller i Udsigt, og tager man den derved foranledigede Tidspilde og Beføstning med i Berøgning, var det maasse ikke utænkeligt, at Fordelingen kunde komme til at koste henimod det Samme som hele Vedligeholdelsen nu.

Efterat Mindretallet (tildels efter Opfordring) saaledes har søgt at begrunde et Par af to forskjellige Flertal stillede Ændringsforslag, har Mindretalsbetænkningen naaet et saadant Omfang, at det findes næsten nødvendigt med Læshed at forbigaa de forskjellige Mindretalsforslag til Lovforslagets 1ste Udfdeling, og overlade deres nærmere Begrundelse til de mundtlige Forhand-